

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Buzulucká 431 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2010 čj. OAM-263/VL-18-K01-2009, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Rejska s e u r č u j e částkou 4.800,-- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění:

Včas podaná žaloba mířila do shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, který na základě žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu rozhodl

tak, že podmínky pro postup dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neshledal a mezinárodní ochranu mu tudíž neudělil. Žalobce konstatoval svůj nesouhlas s postupem žalovaného při hodnocení svých tvrzení uvedených v průběhu správního řízení. Odkázal na § 2 odst. 8 zákona o azylu, definici pronásledování v zákoně o azylu uvedenou, pronásledování s ohledem na popsané potíže v zemi původu vztáhnul na svoji osobu, a spatřoval tak naplnění podmínek stanovených v § 12 zákona o azylu. V zemi původu, jak bylo dle žalobce prokázáno, není vymáhání práva vždy efektivní. Rovněž namítl porušení § 14a zákona o azylu, když mu v případě návratu do Arménie mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu tohoto ustanovení, neboť byl před svým odjezdem ze země podroben nelidskému a ponižujícímu zacházení a mučení ze strany policisty během výslechů. Má tak důvodné obavy o své zdraví a život v případě svého návratu do země původu. Dále se žalobce namítal na porušení § 3 správního řádu, žalovaný správní orgán dle názoru žalobce nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, přičemž jeho situaci bagatelizuje. Podle žalobcova přesvědčení správní orgán rovněž nesprávně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a rozhodnutí v těchto částech nedostatečně odůvodnil. Vzhledem ke shora uvedenému požadoval napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

V písemné reakci na žalobu s datem 9. března 2010 správní orgán zrekapituloval žalobní námitky, které současně označil za nedůvodné. Konstatoval, že při svém postupu v průběhu správního řízení zákon neporušil, ve skutečnostech tvrzených žalobcem nelze shledat azylově relevantní důvody. Účelovost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu legalizovat si v ČR jakýmkoliv způsobem pobyt, potvrdil přitom v průběhu řízení přímo i sám jmenovaný svým tvrzením, že o mezinárodní ochranu žádá, aby získal legální pobyt na území ČR. Žalovaný správní orgán zdůrazňuje, že pro potřeby úpravy pobytu cizinců na území ČR slouží instituty obsažené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění, jež měl žadatel ve věci jím tvrzeného zájmu o trvání jeho pobytu na území ČR využít.

Prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze obcházet instituty obsažené v zákoně o pobytu cizinců. V ostatním žalovaný odkázal na odůvodnění písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí a trval na zamítnutí žaloby, kterou vyhodnotil jako nedůvodnou.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu v rozsahu vytyčeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a to za přítomnosti obou účastníků. Žalobce setrval na žalobních námitkách a upozornil na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Ten spatřoval v záměně osoby policisty Hovanese s osobou krajského politika Hovika Abrmjana. Připomněl, že žalobce v zemi původu zcela jasně prezentoval svoji politickou vůli, když se osobně angažoval při volbách a účastnil se tak veřejného života. Za uplatňování politických práv je nutno rovněž považovat osobní účast

žalobce na demonstraci v roce 2008. Žalovaný poté odkázal na informace přednesené žalobce v průběhu správního řízení, z nichž lze usoudit, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla především potřeba legalizace pobytu na území České republiky za účelem podnikání, rovněž tak setrval na požadavku žalobu zamítnout.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud před jednáním prostudoval správní spis, obsah napadené rozhodnutí, seznámil se s obsahem žaloby i stanoviskem žalobce a posléze i správního orgánu. Rovněž tak s obsahem správního spisu. Z dosud získaných informací vyplynulo, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce ze dne 16.4.2009, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovoru, který se uskutečnil za přítomnosti tlumočníka dne 27.5.2009. Rozhodoval dále v souladu s informacemi, které v průběhu řízení shromáždil ohledně politické a ekonomické situace v Arménii. Vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch z ledna 2009, z Informace MZV Nizozemska z prosince 2006, z Informací MZV ČR čj. 101112/2006-LP 10. ledna 2006, čj. 103008/2007-LP ze dne 26.1.2007, čj. 11324/2008-LPTP ze dne 15.5.2008 (zaměřeno především na návrat neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří dlouhodobě pobývali mimo území Arménie). Dále se seznámil s informací UNHCR čj. OAM-588/2005 ze dne 25.5.2005 a s aktuálními informacemi o situaci v zemi obsaženými v databázi ČTK.

Z přednesu žalobce lze vysledovat následující tři okruhy tvrzených potíží, které rovněž zopakoval při jednání soudu: za **a)** problémy žalobce v souvislosti s jeho účastí při místních volbách v roce 2005, následný rozpor v preferenci kandidátů na pozici starosty s místním policistou Hovanesem (Hovikem), který preferoval kandidáta jiného, za **b)** napadení a pobodání žalobce osobou, která se posléze ukázala být policistou Hovanesem, odsouzení policisty a zřejmě v souvislosti s oběma výše popsány konflikty následné trvající šikanózní jednání spočívající v opakovaných předvoláváních na policejní služebnu, zadržování osoby žalobce, fyzickém násilí a snahy obvinít žalobce z trestných činů (např. krádež, dopravní nehoda), kterých se nikdy nedopustil. Obavy z pomsty policisty Hovaneše (Hovika)

má nadále i proto, že se jedná o člověka majícího vztah k významné osobě Hovanese Abramjanova, kterého v jednom případě označil za zástupce mluvčího prezidenta republiky (str. 25 správního spisu) a při druhé zmínce o této osobě hovořil již jako o Hovikovi Abramjanovi, prvním člověku v kraji, který měl být ve vládě (str. 22 správního spisu). Za c) účast žalobce na demonstraci konané v Jerevanu po prezidentských volbách v únoru 2008, kdy byl spatřen policisty z místa bydliště a následně obviněn ze smrti jednoho ze zasahujících policistů.

Žalobce jak ve vlastnoruční žádosti, tak i v pohovoru uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal proto, že měl v Arménii potíže s vládou, spojené s událostmi v březnu roku 2008, byl totiž aktivním účastníkem demonstrací a proto byl pronásledován policií, která žadatele neustále předvolávala na policejní oddělení. Žalobce nechtěl mít problémy a na policii nechodil, neboť si pamatoval potíže z roku 2005 výše stručně zaznamenané. Situace začala být ale neřešitelná, a proto se rozhodl vlast opustit. Podrobný popis událostí kolem voleb starosty a fyzického napadení žalobce velmi přesně zaznamenal žalovaný na straně páté a šesté přezkoumávaného rozhodnutí a krajský soud na popis událostí odkazuje. Je namístě doplnit, že konflikt z osobami, z nichž jedna z nich se posléze ukázala být policistou Hovanesem alias Hovikem, který se odehrál v květnu 2005 zjevně neměl žádný politicky motivovaný podklad. Jednalo se o hádku, do které žalobce zasáhl a výsledkem bylo jeho napadení. K tomu je nezbytné dodat, že pachatel byl odsouzen.

Až do října 2005, kdy se žalobce aktivně zapojil do místních voleb, byl podle jeho přednesu relativní klid. Žalobcem tvrzená aktivní při místních volbách starosty spočívala v tom, že *„pomáhal starším lidem, vozil je autem, aby se mohli zúčastnit voleb“*. Nikým pověřen nebyl, tuto aktivitu vyvíjel spontánně, neboť se od dětství přátelil se syna kandidáta Melkonjana (viz. pohovor str. 28 správního spisu). Následně začal být žalobce bezdůvodně předvoláván na policejní oddělení, opakovně zadržován i na dva dny a obviňován z krádeží. Policisté ho obtěžovali a utiskovali, což bylo důvodem, proč měl po volbách v roce 2008 strach dostavit se na policii. Podle mínění žalobce ho policie chtěla znovu obvinít, jelikož byl někdo při demonstracích zabit a policisté chtěli toto zabití přičíst žalobci. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu výše ještě doplnil, že z Arménie utekl kvůli uvedeným problémům a v České republice si chtěl zajistit pobyt na živnostenský list, což se nepodařilo a on se do Arménie vrátit nemůže. V případě návratu do vlasti se obává jednání policie a rovněž republikánské politické strany, jejíž je policie součástí. Účast na povolebních prezidentských nepokojích nebyla v případě žalobce rozhodně zamýšlená, do Jerevanu odvezl 20. února 2008 manželku do porodnice a do místa demonstrace se 1.3.2008 dostavil pouze proto, že *„se chtěl podívat a vidět případně nějaké známé“* (str. 25 správního spisu). Potvrdil, že si cestovní doklad vyřizoval sám a za tím účelem navštívil ve třech případech ambasádu České republiky v Tbilisi, naposledy 6. listopadu 2008. Připustil, že při žádném z výjezdů či návratů mimo Arménii neměl žádné problémy. Rovněž tak hraniční kontrola při posledním opuštění Arménie na cestě do České republiky proběhlo bez komplikací, žalobci byl toliko zkontrolován pas.

Zde krajský soud upozorňuje, že pro případ, kdy žalobce tvrdil opakované a neodůvodněné zadržování jeho osoby komplikace ve smyslu nedostatečného šetření fyzických útoků a šikanózního jednání, bylo namístě pokusit se opět nejprve hledat pomoc u dalších kompetentních orgánů své země (tato možnost je reálná, jak vyplývá z informací o zemi původu) a nikoli zemi bez dalšího opustit. Z přednesu žalobce totiž vyplynulo, že došlo k potrestání pachatele trestného činu Hovanese a to i přesto, že zprávy o zemi původu hovoří o korupčním prostředí v Arménii a Hovanes měl mít nadstandardní vztahy s vlivnou osobou jménem Hovanes či případě Hovik Abramjan. Stěžovatel se při jím tvrzených a opakovaných šikanózních jednáních neobrátil se žádostí o pomoc na příslušné státní orgány, nepokusil se hledat ochranu jiným způsobem. Z informací o zemi původu vyplývá, že zde funguje úřad ombudsmana, byť nemá tak pevnou pozici jako je tomu v České republice, dále na území Arménie působí řada nevládní organizací, sdružení právníků apod. Sám žalobce připustil, že studoval vysokou školu se zaměřením na získání právnického vzdělání. Dlouhodobý laxní postoj žalobce k řešení jím tvrzených problémů pak lze jen těžko pochopit.

Jeho tvrzení o prakticky „neomezené moci“ policisty Hovanese vyhodnotil krajský soud jako spekulativní, objektivními důkazy nepodložené a pro daný případ vykonstruované proto, aby žalobce získal účelově výhodnější pozici v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pokud v řízení vytýkal správnímu orgánu ztotožnění policisty Hovanese (Hovika) s významným „krajským politikem“ Abramjamem, pak krajský soud konstatuje, že ani sám žalobce nemá v jím zmiňovaných osobách jasno. Místního policistu označil jako Hovanese alias Hovika, zatímco vlivného politika označil nejprve jako Hovanese Abramjana, zástupce mluvčího prezidenta republika a na jiném místě pohovoru o téhož muže jmenoval jako Hovika Abramjana, *„prvního člověka v kraji s tím, že on je ve vládě“*. Krajský soud z běžně dostupných informačních zdrojů (informační server Novinky.cz) ověřil, že osoba jménem Hovik Abrahamyan (v některých zprávách Abrahamian) je předsedou arménského parlamentu, což by odpovídalo zmínce žalobce, že *„je ve vládě“*. O to více hodnotí krajský soud přednes žalobce jako účelový, protože osoba studující vysokou školu, navíc se zaměřením na získání právnického vzdělání a prezentující se jako osoba politicky aktivní, by jistě měla neměla problém uvést jméno významné funkcionáře ve správné podobě včetně jeho přesného funkčního zařazení. Krajský soud je přesvědčen, že žalobce má toliko povšechné informace o politické situaci v Arménii, které se pokusil využít při konstrukci svého azylového příběhu. V jeho podání lze ovšem o jejich faktické vypovídací hodnotě s ohledem na výše zmíněné úspěšně pochybovat.

Dále nelze nezmínit a nezdůraznit zjištění žalovaného, že žalobce opakovaně opouštěl Arménii za účelem vyřizování si formalit týkajících se vystavení cestovního dokladu a při svých cestách neměl žádné problémy. Rovněž tak bez jakýchkoli potíží vycestoval do Tbilisi ještě 6. listopadu 2008 a následně poté 13. listopadu do České republiky. Ačkoli připustil kontrolu svého cestovního dokladu, jeho výjezd žádné problémy neprovázely. Pokud by měl na likvidaci osoby žalobce tak výrazný a mnohaletý zájem policista Hovanes, za kterým měl stát jeho vlivný příbuzný Hovanes

Abramjan a pokud by měl být žalobce podezřelý z napadení policisty, které skončilo jeho úmrtím, lze téměř s jistotou uzavřít, že by z Arménie legálně a bez potíží nevycestoval. Institut azylu slouží k ochraně uprchlíků v nejkrajnějších životních situacích, taxativně vymezených zákonem o azylu, kdy jsou jim upírána základní lidská práva v zemi původu a až poté, kdy se nemohou domoci ochrany těchto práv v domovském státě. Mezinárodní ochranu formou azylu lze však poskytnout pouze v případě, kdy stěžovatel vyčerpал všechny dostupné prostředky ochrany, které mu k ochraně jeho práv nabízí právní řád jeho vlasti. Správní orgán poznamenává, že stěžovatel nevyužil možnosti ochrany prostřednictvím orgánů státu svého posledního trvalého bydliště, neobrátil se se svým problémem či stížností na jednání policisty na nadřízený orgán místní policie, když měl obavu, že by jeho stížnost nebyla přijata, nesdělil své obavy o svůj život orgánům policie V Arménii (v jeho případě orgánům policie nadřízeným dané služebně policie), nevyužil všechny zákonem dané prostředky na obranu sebe v zemi posledního trvalého bydliště ani se o to nepokusil. Dále nad rámec výše zmíněného správní orgán poznamenává, že je oprávněn zjišťovat a ověřovat skutková tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu jen v mezích, která jsou žadatelem tvrzena a shromažďovat důkazy k době, ke které žadatel o mezinárodní ochranu tvrdí, že v zemi původu měl potíže.

Oproti přednesu žalobce, který označil svoji účast na místních volbách v roce 2005 a účast na demonstraci v roce 2008 za aktivní uplatňování politických práv a svého politického přesvědčení, je krajský soud jednoznačně přesvědčen, že se „aktivity“ žalobce, které hodlal prezentovat jako svoji politickou činnost, nelze pod § 12 a) či § 12 b) zákona o azylu podřadit. Účast žalobce při místních volbách nebyla organizovaná, ač se prezentoval jako blízký přítel dětí kandidáta Melkonjana, tak jej ke konkrétní spolupráci nikdo nevyzval. Osobní pomoc žalobce spočívající v doprovodu starších osob k volbách se rozhodně nelze chápat jako aktivní a uplatňování politických práv. Stejně tak účast žalobce na demonstraci v březnu 2008, kdy on sám posléze připustil, že se chtěl na místo konání podívat pouze z toho důvodu, aby se tam setkal s nějakými známými. Sám a zcela spontánně tak vlastně připustil, že jeho záměrem nebylo projevovat své politické názory a postoje. Je s podivem, že na samém počátku řízení se žalobce označil za osobu, která je orgány státní moci považována za aktivistu mítinků a s tím souvisejí jeho problémy s policií a vládou. Tato fakta uvedl ve vlastnoručně psané žádosti poté, kdy byl řádně poučen, co má být uvedeno v jejím obsahu. Dále uvedl, že nebyl členem žádné politické strany a proti jeho osobě nebylo a není vedeno trestní stíhání. Plynutím času označil původně uvedené informace za nepřesné zřejmě v důsledku tlumočení, o čemž lze ve vlastnoručně psané žádosti důvodně pochybovat a naopak vystupňoval své potíže ve směru, že v souvislosti s nepokoji po březnových prezidentských volbách „podle mínění žalobce by ho totiž policie chtěla znovu obvinít, jelikož byl někdo při demonstracích zabit a policisté chtěli toto zabití přičíst žalobci“.

Analogicky pak lze odkázat na stanovisko Nejvyšší správní soud v Brně dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005-54 NSS (Ej 75/2006): „Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi

původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“

V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70 (Ej 549/2008) se uvádí následující: *„Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“* Z celého průběhu tohoto případu soud nabyt přesvědčení, že informace přednesené žalobce postrádaly pravdivou linii příběhu a byly cíleně prezentovány se snahou získat v řízení výhodnější výchozí pozici pro hodnocení důvodnosti podané žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud žalobce snad nějaké potíže s orgány policie měl, pak se mu v zemi původu nabízely možnosti k jejich řešení, které nevyužil. Lze odkázat na stanovisko Nejvyšší správní soud v Brně dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005-54 NSS (Ej 75/2006): *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“*

Nadto byl žalobce po dobu projednávání svého případu před krajským soudem pasivní, nepřednesl či nedoložil soudu nic konkrétního, co by mohlo svědčit v jeho prospěch či co by zpochybnilo správnost rozhodnutí žalovaného. Ve shodě se žalovaným krajský soud uzavírá, že tím hlavním důvodem podání žádosti byla potřeba žalobce legalizovat si pobyt na území České republiky, kam přicestoval za účelem podnikání. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k pobytu dle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a to v době od 13.11.2008, na pozvání svého bratra za účelem podnikání. Žádost o mezinárodní ochranu podal až v době, kdy mu pobytu na území republiky nebyl prodloužen a pobýval zde nelegálně a bylo mu uloženo strávní vyhoštění. Poskytnutí mezinárodní ochrany je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny v zákoně shora uvedeném.

Z výše uvedených důvodů pak ve shodě se žalovaným krajským soud učinil závěr o nevěrohodné a účelové výpovědi žalobce. Ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že primárním důvodem odchodu ze země původu byla možnost zajistit si zaměstnání v zemi Evropské Unie. Za takto objasněné situace se tudíž lze jen těžko domáhat udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje tedy krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. V smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení. Ve vztahu k § 14 zákona o azylu může krajský soud částečně přisvědčit výtce, že rozhodnutí správního orgánu je v tomto směru velmi strohé. Současně je však přesvědčen, že v kontextu celého případu a následného rozhodnutí je pro tuto konkrétní věc naprosto dostačující. Žalovaný se příběhem žalobce zabýval dostatečně podrobně a odpovědně, pečlivě zaznamenal jeho azylový příběh, cílenými dotazy se snažil ověřit jeho věrohodnost. Rovněž shromáždil dostatek objektivních informací a po celkovém uvážení vyhodnotil žalobcův příběh jako nevěrohodný. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotné žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Negativní posouzení žalobcovy námitky opřel krajský soud o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 (Ej 174/2004), ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích

mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení od žalobce a z informací o zemi původu, přičemž v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Žalobce potvrdil, že proti jeho osobě nebylo a není vedeno trestní stíhání, v současné době v Arménii neprobíhá ozbrojený konflikt, na žalobce nelze pohlížet jako na osobu, na které by měly mocenské složky nějaký zájem. Jeho tvrzené obavy jsou dle názoru soudu vyvráceny opakovanými cestami do Gruzie, kdy překračoval v obou směrech hranice bez jakýchkoli potíží. Rovněž tak bez problémů a bez jakéhokoli zásahu orgánů policie vycestoval ze země původu do České republiky. Pokud by měly kompetentní orgány země na osobě žalobce jakýkoli zájem – míněno především v souvislosti s událostmi kolem prezidentských voleb v roce 2008, kdy skutečně došlo k zatýkání stoupenců opozice, pak by bylo prakticky vyloučeno, aby mu byl umožněn bezproblémový pohyb po území Arménie včetně opakovaných cest za její státní hranice. V případě vrácení žalobce do vlasti mu nehrozí nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Soud tak oproti přesvědčení žalobce dospěl k závěru, že důkazy opatřené správním orgánem a použité jako podklad pro rozhodnutí jsou úplné, odpovídají požadavkům shora označených ustanovení správního řádu, poskytují možnost spolehlivého zjištění stavu věci a v tomto smyslu představují dostatečný podklad pro objektivní a soudem bez potíží přezkoumatelné rozhodnutí. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí je v souladu se zákonem, neshledal ani vady ve správním řízení, které jeho vydání předcházelo, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.)

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby ve výši 2 x 2.100,-- Kč (převzetí a příprava zastoupení a účast u jednání soudu). Krajský soud tak ustanovenému advokátu přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 4.200,-- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 600,-- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4.800,-- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 22. září 2010

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně